

JEAN RICHÉPIN

Τοιγγάνα Τραγούδια

ΤΑ ΔΥΟ ΦΙΛΙΑ

Δυὸ καλὰ φιλιά θυμάμαι· δυὸ καλὰ φιλιά.
Στῆς ἀγάπης μου, τὸ πρῶτο, τὴ γλυκειὰ ἀγκαλιά.
Τ' ἄλλο τῆς μανούλας μου : Τὴ στερνὴ τῆς ὥρα.

Φίλημα ἀγαπητικιάς : κρῦο σὰν τὸ χιόνι.
Τῆς μητέρας τὸ φιλί· πῶς μὲ καίει, μὲ λιώνει.
Τέτια ζέστη· τέτιο κρῦο· πιά δὲ βρίσκω τώρα.

Δυὸ καλὰ φιλιά θυμάμαι τώρα μιὰ φορά :
Κεῖνο τῆς ἀγάπης πάει· κ' ἔκανε φτερά.
Τ' ἄλλο τῆς μανούλας μας, μένει ὅπου κι ἂν πάμε.

Ἀγαπητικιάς φιλιά· ὅσα θέλεις τᾶχω !
Μὰ τῆς μάνας τὸ στερνό : ἕνα καὶ μονάχο ..
Μόνο ἕνα καλὸ φιλί, τώρα πιά θυμάμαι.

ΣΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

Μὴ θαρρεῖς πῶς οἱ νεκροὶ ποτὲ πεθαίνουν.
Ὅσο κι ἄλλοι ζωντανοὶ στὴ γῆ θὰ μένουν
Οἱ νεκροὶ μας δὲν πεθαίνουν· δὲν πεθαίνουν !

Ὅταν ὁ ἥλιος μὲ τὸ σούρπωμα βυθίσει
Κλείσ' τὰ μάτια σου στραμμένα πρὸς τὴ Δύση
νὰ τὸν δεῖς λαμπρὸ σὰν πρῶτα νὰ φωτίσει.

Τὸ πουλί πετάει ψηλὰ καὶ πάει καλιὰ του !
Μὰ ὅσο ἀπλώνει στὸν αἰθέρα τὰ φτερά του
Πάντα ὁ ἥσυχος του, στὴ γῆ θὰ μένει κάτω.

Τὴν πνοή σου· ποῦ σὰν ἐφευγες, νὰ πιά
μοῦ τὴν ἄφισαν τὰ χεῖλια σου τὰ δυὸ,
τώρα μέσα μου βαθεῖα - βαθεῖα τὴν κλειῶ.

Κάποιος άλλος σοῦ τὴν ἔδωσε μιὰ μέρα
 χαιρετώντας σε ὅπως ἔφευγε ἐκεῖ πέρα.
 Σ' ἄλλον πάλι θὰ τὴ δώσω ἐγὼ μιὰ μέρα.

Τὸνα χεῖλι σ' ἄλλο χεῖλι τὴν ἀφίνει.
 Τὸνα στόμα ἀπ' ἄλλο στόμα τὴνε πίνει.
 Ἔτσι ὥστόσο, ποῦ ποτέ της νὰ μὴ σβύνει.

Μὴ θαρρεῖς πὼς οἱ νεκροὶ ποτὲ πεθαίνουν!

ΣΤΟ ΤΡΕΧΟΥΜΕΝΟ ΝΕΡΟ

Ἄν τὸ τρεχούμενο νεράκι εἶχε λαλιά
 σὰν τί δὲ θᾶξαιρε νὰ πει τοῦ καθενός μας ;
 Γιὰ ὅσα κρυμμένα ἢ γῆ κρατάει στὴν ἀγκαλιά
 Κι ὅσα στὰ βᾶθῃ του, ὁ γαλάζιος οὐρανός μας.

Εἶνε στὸ γλήγορο νερὸ σκιὲς θαμπές
 ἔσα στὴ γῆ εἶνε χορταράκια καὶ βοτάνια.
 Τόσες στὸ γάργαρο νεράκι ἀναλαμπές
 ὅσα τὸ θέρος, ἄστρα λάμπουνε στὰ οὐράνια.

Κάθε κλωνὶ σιγομιλεῖ μὲ τὴ σικιά του
 καὶ κάθε ἀστέρι, στὴ δική του ἀναλαμπή.
 Κι αὐτὸ ἀπὸ τότε ὁ κόσμος ποῦγινε ἐδῶ κάτω !
 ὦ! νὰ μπορούσε τὸ νεράκι νὰ μᾶς πῆ :

Ἔτσι τοῦ Ἀτοίγγανου ἢ ματιὰ λάμπει ἀνοιχτὴ
 σὰν τὸ νερὸ τ' ἀσημοπλούμιστο ποῦ τρέχει.
 Περνᾷ καὶ βλέπει ἀντίπερα ἀπ' τὸ κάθε τι
 Κ' ἔτσι περνᾷ : Κι ἀναπαμὸ ποτὲ δὲν ἔχει.

Μέσα στὰ μάτια του τὰ δυὸ τοῦ ἀνιστορεῖ
 τὴ γέννησή του τὴν κρυφὴ κάθε βοτάνι.
 Τὴ λάμψη τ' ἄστρο, στὴ ματιὰ του ἀντιθωρεῖ
 κι ἀνιστορεῖ, καὶ λέει τοὺς γύρους ποῦχει κάνει.

Καὶ ξαίρουν ἔτσι τὰ πολλὰ : τόσα πολλὰ
 Κι αὐτὸ ἀπὸ τότε ὁ κόσμος ποῦ ἄρχισε γυρνώντας

τὰ δυὸ τοῦ Ἀτσιγγανου τὰ μάτια τὰ καλά.
νερό τρεχούμενο, ποὺ πάει: μὰ πάει μιλώντας.

Η ΒΡΟΧΗ

Ἡ βροχούλα· ἡ πρασινόδωρη βροχή
στὰ νεκρὰ ξερὰ τὰ φύλλα παίζει ἀπάνου
τὸ γοργὸ σκοπὸ χαρμόσунου τυμπάνου.

Ἡ βροχή· σμίγει τὰ χεῖλια τὰ δροσάτα
μὲ τὰ χεῖλια τοῦ φρυγμένου χωραφιοῦ
κ' ἔτσι σκάζει ἡ χρυσὴ φλούδα τοῦ σταριοῦ.

Ἡ βροχούλα, μὲ τὰ πόδια της τὰ μπλάβα
γύρους φέρνει, καὶ χορεύει: Κι ὄλο ἀπλώνει
μαῦρες στάλες· μαῦρες στάλες μὲς' τῆ σκόνῃ!

ΣΤΗ ΓΕΝΝΗΣΗ

Μέσ' τὸ νερὸ ποὺ ἀτέλειωτα κυλάει.
μέσ' τὸ νεράκι ποὺ ἄσκοπα, ὄλο πάει,
σὲ βάφτισα καὶ σένα
χωρὶς σκοπὸ κανένα!

Ὅπως κι αὐτό· ποτὲ μὴ σταματήσης
Κ' ἐδῶ στὴ γῆ ποτὲ φωλιά μὴ χτίσης.
Γοργὰ - γοργὰ πέρα: τῆ γῆς
νὰ καταλής, νὰ καταλής.

Παρόμοιος μὲ τ' ἄγνὸ νεράκι γίνε!
Καὶ πὲς καλὴ πατρίδα σου πὼς εἶναι
τὸ σύγγεφο ποὺ τὸ γαννά
τὸ σύγγεφο ποὺ πάει ξανά!

Σοῦ εἶπε κ' ἡ Μαίρα: «Σὰν κι αὐτὸ γενοῦ
ἀπ' τῆ σχισμάδα τοῦ ψηλοῦ βουνοῦ
ποὺ σύγγεφο κάποιαν ἡμέρα
τὸ σφιχταγκάλιασε ἐκεῖ πέρα!

“Όπως έκαίνο, άπ’ όλα θά διαβαίνεις.
Θά περνάς, θά στραγγίζεις, και θά βγαίνεις.
Γιατί έχεις κλήρα από μακρυά
τή λευτεριά, τή λευτεριά!

Θά μάθης σάν κι αυτό νά τραγουδής.
Γι άκουσε τò τραγούδι του νά δής
Τι λείει ο δροσερός άφρός;
Πάντοτε έμπρός... πάντοτε έμπρός!

Σά ρεματιά θά μάθης νά γυρνάς.
Σάν παίζει ή γκούζλα, ή γκάϊδα, κι ο ζουρνάς.
Με τὰ γυρίσματα τ’ άφράτα
σοϋ λείει περπάτα... ελο περπάτα!

Κι όταν πεθάνης : “Έτσι όπως κι αυτή
Θά βγής σε κάποια θάλασσα άνοιχτή
Κι άπ’ τήν πλατειά της τήν άγκάλη
ο “Ηλιος θά σε πάρη πάλι!

Ο Δ Ρ Ο Μ Ο Σ

Φιάνουν τή δημοσιά στρωτή
για νά περνάς μακρυά νά πάς.
Τή ρόδα φιάνουν κυλιωτή
για νά κυλιέται ο άραμπάς!

Είδες τόν “Ηλιο μας ποτές
άνασασμό νά πάρη;
Μήν τάχα, κάτου άπ’ τις σκεπές
κοιμάται τò φεγγάρι;

Κάτου άπ’ τή φλούδα του φυτου
πάντα ο χυμός άργοκυλάει.
“Ακου στα σπλάχνα του βουνοϋ
τò γάργαρο νερό πώς στάει;

Και σ' ε,τι ασάλευτο θαρρείς
κάτι κινάει κρυφά ἀλαφρά :

Κι ἀναπαυὸ ζητᾶς νὰ βρῆς
ποῦχεις στὰ πόδια σου φτερά ;

Κοιμάσαι· μὰ και τότε ἀκόμα
τὸ κάθε πόδι σου ἀγρυπνᾷ
καὶ σ' ἀνασκώνει ἀπὸ τὸ χῶμα
γιὰ ταξιδάκια μακρινά.

Τὸ ρυάκι σταματᾷ· σὰν πέσει
πάγος και κάτω του τρεφεί.
Γερὸ κορμί, στὴν ἴδια θέσση
γιὰ τὰ σκουλίκια εἶνε τροφή.

Καὶ μυρωμένο ἀέρι δάσου
μέσα σὲ τοίχους ὅποιος κλείσει
Θ' ἀνακατέψει τὴν καρδιά σου
βαριά - βαριά θὲ νὰ μυρίσει.

Κι ἂν πέφτει ὁ ἰδρώτας σου τὸ θέρος
στάλα - τὴ στάλα στὸ ἴδιο μέρας.
Μὲ τὸν καιρὸ, λάκκο θὰ σκάψει
βαθειά - βαθειά γιὰ νὰ σὲ θάψει !

Χτυπᾷ ἢ καρδιά : Πόθος σὲ πνίγει
γιὰ τ' ἀγνωστα, τὰ μακρινά·
ἐκεῖ ποὺ ὁ ὄριζοντας ξανοίγει
γελώντας χεῖλια ροδινά.

Τρέχα ! νὰ φτάσης κεῖ σιμά του :
βλέπεις πῶς φεύγει, και σοῦ γνεύει ;
Μακρυὰ κι ἂν εἶν' τὸ φίλημά του
ἢ πνοή του ἀρκεῖ νὰ σὲ χαϊδεύει.

Τὸ σύγνεφο δὲ σταματᾷ
παρὰ βροχοῦλα γιὰ ν' ἀφίσει.
Κι ὁ Γύφτος σπιτικὸ ζητᾷ,
μόνο τὸ δάκρι γιὰ νὰ χύσει.

ΣΤΗ ΣΚΟΝΗ

Στην δρμή σου κορνιαχτέ
 δὲ θὰ φύγω !
 Μέσα μου βαθειὰ νὰ πᾶς
 στόμα ἀνοίγω.
 Κι ἂν τοὺς ἄλλους κατακαίς
 καὶ φλογίζεις
 Στὸν Τσιγγάνο εἶσαι πνοή
 ποὺ δροσίζεις.

Κι ἀπὸ ποῦ μὲ τὸ καλὸ
 Τάχα μήπως
 καὶ ποῦ τῆς καρδιάς μου πάει
 τώρα ὁ χτύπος ;
 χαιρετίσματα πολλὰ
 φέρνεις τώρα
 Κι ἀπὸ κάθε μακρυνή
 ξένη χώρα.

Ὡ σὲ νοιώθω κ' εἶσαι ἡ γῆ
 Κόσμου πλάνου.
 Κ' εἶσ' ἡ ἀγαπημένη γῆ
 τοῦ Τσιγγάνου.
 Ποῦ δὲ θέλει νὰ σταθῆ
 σὲ μιὰ θέση
 Καὶ νὰ τρέχει, νὰ γυρνᾷ
 τῆς ἀρέσει

Σὰν καὶ σένα δῶ καὶ καὶ
 τριγυρίζω
 Τὶ ζητᾷς καὶ σὺ, κ' ἐγὼ
 δὲν τ' ὀρίζω.
 Τὶ μᾶς νοιάζει ἐδῶ κ' ἐκεῖ
 καὶ ἂν κυλάμε ;
 Ἄφοῦ κάτου ἐκεῖ μακρὰ
 θὲ νὰ πᾶμε ;

Δώ και κει παντοῦ κυλάς
 στὰ χαμένα
 σὰ μιὰ θεότρελλη ποῦ πάει
 δίχως φρένα!
 Μὰ και τ' ἄστρα ἐκεῖ ψηλὰ
 ποῦ φωτίζουν
 κορνιαχτός δὲν εἶν' κι αὐτὰ
 και γυρίζουν;

Κ' εἰς' ἡ μαύρη φορεσιὰ
 σκόνη, ὦ σκόνη,
 ποῦ τ' ἄερί σὰ φυσᾷ
 τῇ σηκώνει
 Μιὰν ἀγούλα νὰ φανῇ
 φτεροπόδα
 Κι ἔλοι οἱ μακρνοὶ οὐρανοὶ
 μὲ τὰ ρόδα!

N. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ—ΛΑΥΡΑΣ

ROBERT BURNS

ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Στὴ βραγιά τὴν ἀνθισμένη κάπιν ὁμορφὴν ἡμέρα,
 Τοῦ καλοκαιριοῦ μιὰ μέρα, στ' ἀλαφρὰ ἄλαφρὰ ντυμένη,
 Ἡ νεράϊδα ἡ νιά, ἡ Μάρω, ἀναπαυόταν ἐκεῖ πέρα
 Ἄπ' τὴ νύστα κι ἀπ' τὸν πόθο τῆς ἀγάπης κουρασμένη.
 Νὰ κι ὁ Γιάννος ἀπ' τὸ δάσο π' ἔλο μέσα κει γυρίζει
 Καὶ γιὰ κείνη ἔλο στενάζει,
 Τὴ θωράει, τὴνὲ ποθαίει, μὰ φοβάται κοκκινίζει,
 Τρέμει, στέκει και κοιτάζει.

Τὰ γλυκά, τὰ ὄραϊα τῆς μάτια σὰ σπαδιά μέσ' στὸ θηκάρι
 Μοιάζαν ἔτσι τὰ κλειστά τῆς—
 Καὶ τὰ χεῖλη μυρωμένα ὡς ἀνάσαιναν μὲ χάρη,
 Πιὸ ἄλικά ἔταν ἀπ' τὰ ρόδα ποῦ ἀνθοῦσανε σιμά τῆς.
 Καὶ στὸ στήθος τῆς ἀπάνου λιγωμένα ἔτσι γερμένα
 Ἐφίλουσαν τ' ἄγρια κρῖνα, τὸ λευκότερο ἀπὸ κείνα!
 Καὶ θωροῦσε τὴν ποθοῦσε· μὰ φοδοῦσαν και ντρεποῦσαν
 Καὶ τὰ στήθη του χτυποῦσαν.